

Arrest

nr. 160 026 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 september 2015.

Gelet op de beschikking van 13 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat A. HAEGEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 7 en 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 187 van “de wet van 29 december 2010”, de formele en materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot de artikelen 1, 3, 6, 8 en 13 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande voormelde artikelen 1, 3, 6 en 13 dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hierop in haar uiteenzetting niet verder ingaat, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is.

Aangaande voormeld artikel 8 verwijst de verzoekende partij naar het feit dat zij duidelijk een stabiele relatie onderhoudt met een man die regelmatig in België verblijft. Zij stelt dat de gemachtigde door ingediende aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van gezinshereniging op de hoogte was van haar familiale situatie, maar hiermee geen rekening heeft gehouden. Ook wijst ze op het feit dat zij omstreeks 21 juli 2015 zou moeten bevallen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 augustus 2014 een aanvraag voor een toelating tot verblijf indiende op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Op 23 februari 2015 werd een beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag genomen (bijlage 15quater). Deze beslissing werd samen met de thans bestreden beslissing, die eveneens van 23 februari 2015 dateert, op 4 maart 2015 ter kennis gebracht. In deze aanvraag wordt uitdrukkelijk ingegaan op de familiale situatie van de verzoekende partij en op artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden. Het blijkt niet dat de verzoekende partij tegen voormelde bijlage 15quater een beroep bij de Raad heeft ingesteld. Met betrekking tot de voorgehouden zwangerschap, waarbij de Raad opmerkt dat de verzoekende partij hiervan niet het minste bewijs bij haar verzoekschrift voegt, dient te worden vastgesteld dat ook uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat niets de verzoekende partij verhindert om omwille van haar in principe recent plaatsgevonden bevalling een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Voor het overige kan er nog op gewezen worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet belet dat de verzoekende partij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in het kader van gezinshereniging wanneer zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden. In dit verband herinnert de Raad eraan dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht

of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa/Nederland, § 81 en EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 101). De verzoekende partij toont niet aan dat haar partner haar niet tijdelijk zou kunnen vergezellen noch toont zij aan dat een eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar levenspartner en haar gezinsleven met deze partner verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, M.E./Zweden, § 100). Ten slotte wijst de Raad erop dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Op een concreet privéleven en/of de schending ervan beroept de verzoekende partij zich niet. Bijkomend wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 10 december 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 september 2015 opgenomen grond, wenst zij een aantal elementen aan te halen. In eerste instantie stelt de verzoekende partij dat in de nota van de tegenpartij gesteld wordt dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een gebonden bevoegdheid maar dit wordt de verzoekende partij tegengesproken: zij verwijst naar een arrest van de Raad van State van 25 november 2015, waarin gesteld wordt dat de hogere rechtsnorm kan ingeroepen worden als middel in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bij annulatie moet rekening gehouden worden met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). In de tweede plaats stelt de verzoekende partij dat zij op 19 oktober 2011 een aanvraag *9bis* indiende, maar dat er nog steeds geen beslissing is en dat in dit verzoek de bescherming van het privéleven werd aangevoerd.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking waaraan het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk doet.

2.2 In eerste instantie voert de verzoekende partij aan het niet eens te zijn met het feit dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op grond van een gebonden bevoegdheid. Zij verwijst hierbij in de eerste plaats naar een arrest van de Raad van State van 25 november 2015. Nog daargelaten de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten het arrestnummer van voormeld arrest te vermelden, zodat niet duidelijk is op welk arrest zij precies doelt. Bovendien stelt zij zelf in haar uiteenzetting dat het betrekking heeft op het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Gezien dit een ontvankelijkheidsvereiste van een vordering tot schorsing betreft, valt hoe dan ook niet in te zien op welke manier dit relevant zou zijn in het kader van een beroep tot nietigverklaring. Daar waar de verzoekende partij aangeeft dat bij annulatie rekening moet gehouden worden met artikel 8 van het

EVRM, dient te worden vastgesteld dat in de beschikking van 3 september 2015 uitgebreid wordt ingegaan op voormeld artikel 8. De verzoekende partij gaat geenszins inhoudelijk in op hetgeen in dit verband in voormelde beschikking werd gesteld, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die zij op 19 oktober 2011 zou hebben ingediend en waarin zij zich op een privéleven zou hebben beroepen, dient te worden vastgesteld dat blijkens het administratief dossier op 19 oktober 2011 inderdaad een aanvraag “op grond van art. 10 ter en 9 bis” van de vreemdelingenwet werd ingediend, maar dat deze op 7 juni 2012 onontvankelijk werd verklaard door middel van een bijlage 15quater. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat er aangaande deze aanvraag nog steeds geen beslissing is. Bovendien heeft de verzoekende partij zich in het thans voorliggend verzoekschrift in het geheel niet op een privéleven beroepen, zodat in voormelde beschikking van 3 september 2015 ook geen melding van enig privéleven wordt gemaakt en niet valt in te zien op welke manier de opmerking van de verzoekende partij dat zij zich in een eerdere aanvraag op een privéleven heeft beroepen, in het licht van het gestelde in voormelde beschikking van 3 september 2015 relevant zou zijn.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar voormelde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE